

LOVCI KLÍČŮ

**ZÁHADA
MĚSÍČNÍHO
KAMENE**

Eric Luper

LOVCI KLÍČŮ

**ZÁHADA
MĚSÍČNÍHO
KAMENE**

PRAHA 2017

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Eric Luper: Lovci klíčů – Záhada měsíčního kamene

Vydání první

Text copyright © 2016 by Eric Luper.

Illustrations by Lisa K. Weber, copyright © 2016 by Scholastic Inc.

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,

www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2076. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Key Hunters – The Mysterious Moonstone, USA v roce 2016

Český překlad © 2017 Jana Pacnerová

Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová

Korektorka Daniela Čermáková

Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Edice MagicBooks – svazek 2

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0561-5 (PDF)

BARONET

Praha 2017

Eric Luper

LOVCI KLÍČŮ

**ZÁHADA
MĚSÍČNÍHO
KAMENE**

edice MagicBooks
svazek 2

*Věnováno Lindě Prattové a její
skvělé partě*

KAPITOLA 1

„Už je tu zas,“ zašeptala Cleo.

Evan zavřel knížku kreslených vtípů.

„Kdo je kde?“ zeptal se.

„Slečna Crowleyová,“ odpověděla Cleo.

„Každý den zmizí vzadu v knihovně.“

Ani jedno dítě ve škole nemělo novou knihovnici v oblibě. Poté co slečna Hilliardová na konci loňského roku záhadně zmizela, převzala její práci slečna Crowleyová. Obě sice měly stejně hnědé oči, ale pohled slečny Hilliardové byl přívětivý a milý, kdežto

zrak slečny Crowleyové byl temný a pronikavý.

Slečna Hilliardová taky používala zářivě fialový vozík na knihy. Naučila Evana vyhledat během mžiku jakákoli fakta a pomáhala Cleo nacházet knížky, které se jí líbily. Slečna Crowleyová je jenom nutila sedět na místě a být zticha.

„Nejspíš ukládá knihy do regálů,“ prohlásil Evan. „Knihovnice hrozně rády ukládají knihy. Hele, víš, proč slon strká chobot do knížky?“

„Je mi to fuk,“ zabručela Cleo s očima upřenýma do uličky, kde předtím zmizela slečna Crowleyová.

„Protože čte *nosem*,“ nedal se odradit Evan. „Chápeš to? Chobot? *Nos*?“

Cleo ho ignorovala, jen si utáhla culík. „Zjistím, co tam provádí.“

„Špatný nápad.“ Evan si zastrčil knihu

kreslených vtipů do batůžku. „Proč jsi každý den po škole?“

„Protože nesedím na místě,“ vysvětlila Cleo. „Ale dneska jsem pro to měla dobrý důvod.“

„No jasně,“ zamumlal Evan.

„Ellie Fishbeinová mi sebrala tužku. Musela jsem si vzít novou z kelímku s tužkami.“

„Tys ji neměla v lavici?“ zeptal se Evan.

„Tužky z kelímku jsou ostřejší.“

„Aha.“

„A líp mi padnou do ruky.“

„Aha.“

„A mají měkčí gumu.“ Cleo se ohlédla přes rameno. „Jdu,“ oznámila.

„Dostaneš trest,“ varoval ji Evan. „Budeš doživotně po škole.“

„Trest dostane slečna Crowleyová,“ prohlásila Cleo. „Učitelka nikdy nesmí nechat dvě děti bez dozoru. Mohli bychom si ublížit.“

S těmi slovy Cleo vklouzla mezi regály.

Evan věděl, že když ji bude následovat, dostane se leda do průšvihů, ale nechtěl, aby si Cleo myslela, že je srab. Proplétali se bludštěm regálů. Všechny knihy, co kdy přečetl, se na Evana usmívaly jako staří kamarádi. Tady v knihovně měl tuny přátel.

„Hernajs!“ zazněl čísi hlas. „Která kniha to je?“

Hlas vycházel ze sousední uličky. Slečna Crowleyová vytahovala knihy z polic a strkala je zpátky na místo. „Literatura už nepoužívaná,“ mumlala. „Co je to za nápovědu? Všechna literatura se používá!“

„Slečno Crowleyová,“ promluvila Cleo. „Stalo se něco?“

Slečna Crowleyová se k nim prudce otočila. Kolem krku jí visel na první pohled starý mosazný klíč. „Co chcete?“

„Slyšeli jsme odtud hluk,“ odpověděl Evan.

„A nejspíš jste to přišli prošetřit jako dva malí superslídilové,“ ucedila slečna Crowleyová.

„Napadlo nás, že byste mohla mít nějaký problém,“ prohlásila Cleo.

„Problém?“ Slečna Crowleyová se napřímila v celé své výšce a tyčila se teď nad dětmi. Její černé stěrvíce měly ty nejšpičatější špičky a nejvyšší podpatky, co kdy Evan viděl. „Jaký problém by asi tak mohl člověk mít v knihovně základní školy?“

„Třeba se říznout o papír?“ navrhl Evan.

„Vraťte se na svá místa,“ vyzvala je slečna Crowleyová.

„Ale my jsme jen...“ začala Cleo.

„Vy jste se *jen* právě vraceli na svá místa,“ přerušila ji slečna Crowleyová. „Už ani slovo, moji mladí Franku Hardy a Nancy Drewová.“

Cleo a Evan zamířili zpátky ke svému stolu.

„Úžasné,“ šeptala Cleo. „Řekla mi Nancy Drewová.“

„No a?“ zeptal se Evan. „Jednou jsem jednu z těch knížek o ní četl. Nancy Drewová popíjela čaj a jedla něco z piškotového těsta, čemu se říkalo cvibaky.“

„To je *stará* Nancy Drewová,“ vysvětlovala Cleo. „Nová Nancy Drewová má hybridní auto a mobil. A navíc řeší záhady!“

Zčistajasna slečna Crowleyová vykřikla a děti uslyšely zvuk, jako když se něco sune. Cleo a Evan se rozběhli zpátky, aby zjistili, co se děje, jenže slečna Crowleyová už tam nebyla. Slečna Crowleyová totiž zmizela.

KAPITOLA 2

„Já ti říkala, že se tu děje něco divného.“
Cleo začala vytahovat knihy. „Pomoz mi.“

„Slečna Crowleyová říkala ‚literatura už nepoužívaná‘,“ připomněl Evan.

„Každá vteřina, kterou promarníš přemýšlením o něčem, je vteřina, kdy něco *neuděláš*,“ prohlásila Cleo.

Pak si Evan vzpomněl.

Vyřítit se do přední části knihovny. Na stěně za pultem tam visel plakát. V jeho záhlaví stálo: „Tvůj kamarád Dewey.“ Na levé

straně byl nakreslený stojící kluk s velkými brýlemi. Vpravo od něj byl odshora dolů vypsaný seznam čísel a co znamenají.

Věděl, že Deweyho desetinné třídění je systém, podle kterého knihovníci řadí knihy. Knihovníci dbali na to, aby každá kniha dostala číslo a pak se ocitla v patřičném regálu.

Evan ten plakát viděl už mockrát. Kousek od konce se nalézal úsek nazvaný *Literatura*. Evan si ten úsek pečlivě pročítal, až to našel:

804 – LITERATURA: KÓD UŽ NEPOUŽÍVANÝ

Literatura už nepoužívaná.

„Za mnou!“ zavelel Evan.

Vedl Cleo k poslední uličce knihovny.

Na horní polici stála stará, v kůži vázaná kniha. Na hřbetě měla vytištěné číslo *804*.

Titul zněl: *Literatura – prvky a žánry od starověku až do současnosti*.

„Tahle kniha vypadá náramně nudně,“ poznamenala Cleo. „Co vůbec znamená ‚starověk‘?“

„To znamená staré časy,“ vysvětlil Evan.

„Současnost pro toho člověka, co tuhle knihu napsal, jsou pro nás nejspíš taky staré časy,“ řekla Cleo.

„Jenom mi pomoz,“ požádal ji kamarád.

Cleo si propletla prsty a udělala Evanovi schůdek, aby se dostal nahoru. Evan se chytil nejvyšší police, kam dosáhl. Jen taktak se mohl dotknout horního okraje knihy. Zahákl za ni prsty a táhl.

Těžká kniha se naklonila dopředu. Evan se lekl, že je rozmačká. Uskočil a oba se skutáleli na zem.

„Proč jsi to udělal?“ Cleo si třela holeň skrz růžovou fotbalovou ponožku.

Evan neodpovídal. Neměl čas, protože zíral. Tam, kde bývala stěna uprášených regálů, se zvolna otevíraly tajné posuvné dveře.